

Jocs Olímpics: ara Barcelona?

Després de l'ensopegada de Madrid, ara sembla que les perspectives per a la candidatura de Barcelona als Jocs Olímpics d'Hivern per al 2022 siguin millors. L'alcalde Trias així ho manifestava. I així, de cop, l'esforçat, callat i valuós treball que ha anat fent l'equip dirigit per Enric Truño al llarg d'aquests anys pot començar ara a tenir sentit. Recordem que la idea va sorgir de l'alcalde Hereu en moments molt complicats de credibilitat, i va sonar més a estirabot improvisat que a proposta seriosa i sòlida. Mai no ha acabat de lligar la imatge d'una Barcelona mediterrània i de clima suau amb uns Jocs d'Hivern, que associem a gel i neu. Ara, de manera per a molts sobtada, ja parlem de pressupostos, de mapa d'instal·lacions i de perspectives de viabilitat. Però, ¿té sentit pretendre fer uns Jocs Olímpics d'Hivern a Barcelona?

Avançaré als lectors que per mi no té sentit. Però diré, també, que dins de la lògica i del paradigma de desenvolupament fins ara hegemònic la candidatura és consistent i quadra amb les coordenades assumides com a adequades. En aquesta línia, el que es defensa és que cal mantenir viva la màquina de creació d'infraestructures, generar més visibilitat de Barcelona com a territori d'esdeveniments internacionals, reforçar la imatge i la marca de Barcelona i, de passada, afavorir que, com va passar en els Jocs del 92, altres llocs del territori català gaudeixin dels impactes positius

que la celebració pot tenir en forma de millora en les comunicacions, la mobilitat, les infraestructures o els serveis (com per exemple la línia Barcelona-Vic). La candidatura del 2022 està basada en aquestes consideracions, si bé incorpora com a novetat específica la voluntat de respectar els valors ambientals i el patrimoni natural i de reforçar en la mesura del possible la identitat i la cohesió dels Pirineus. En aquest sentit, el que ara s'anomena *relat* és aparentment potent i políticament correcte.

El problema, però, no és el relat o el contingut explícit del projecte. Des del meu punt de vista el que em fa allunyar-me de la candidatura és una concepció del desenvolupament incrementalista, construïda amb paràmetres aliens als pro-

JOAN SUBIRATS

PROF. DE CIÈNCIA POLÍTICA, IGOP-UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

pis dels llocs que es fan servir per legitimar el projecte, i que té moltes dosis d'obsolescència en relació al moment i a l'època en què ara estem situats. Tot plegat sona a artificial. Tant com la neu que s'haurà de fer servir per fer esquiiables els llocs de les proves. El projecte es diu Barcelona-Pirineus,

però les restriccions que imposa el COI fan que, a la pràctica, només els espais a l'entorn de la Molina-Masella siguin els directament implicats. És cert que les instal·lacions per a les proves que poden fer-se a porta tancada estan en gran part fetes i no caldrà fer grans inversions per a uns Jocs que duren quinze dies i dels quals, com bé sabem, cal assegurar la rendibilitat posterior. Però, en canvi, les condicions climàtiques fan cada cop més imprescindibles fortíssimes

despeses en energia i aigua per assegurar la viabilitat de les proves a l'aire lliure. Actualment hi ha un fort debat sobre el sentit de les àrees d'esquí alpí en països que tenen condicions climàtiques molt més favorables a aquests esports que nosaltres, i aquí seguim entestats a construir i mantenir estructures cada cop més insostenibles que deixen grans impactes en el territori. M'agradaria sentir la veu de la gent del Pirineu que apunta a altres formes, més endògenes, de desenvolupament, com la gent del Pallars Sobirà, que ha anat impulsant iniciatives vinculades a la ramaderia, als productes propis de la zona o a maneres de combinar turisme i sostenibilitat. I de segur que existeixen altres exemples al conjunt dels Pirineus que van en la mateixa línia.

Hi ha propostes perquè es realitzi una consulta a la població sobre la conveniència de presentar formalment la candidatura de Barcelona-Pirineus. Em sembla una bona idea, bàsicament perquè permet una necessària deliberació i debat sobre pros i contres i, per tant, una legitimitat més gran del projecte. Ja hi ha precedents, com el cas de Viena, que el març passat va celebrar un referèndum sobre la conveniència de presentar la candidatura olímpica per als Jocs del 2028. No és només un problema de diners, que també. És un tema de prioritats i de manera de fer. Sembla que no sabem governar sense tenir grans projectes o esdeveniments a inaugurar.

ARIANNE FABER

La candidatura de Barcelona-Pirineus resulta obsoleta en relació al moment i a l'època en què estem situats

Davant dels Jocs d'Hivern, la gent del Pirineu apunta a altres formes, més endògenes, de desenvolupament